
IK BEN HELEMAAL WIT, ZOALS EEN ZEEHONDENJONG. MIJN ONDERarmen zijn in dik verband gewikkeld, als knotsen zo zwaar. Ook mijn bovenbenen zijn strak ingepakt; wit gaas steekt uit onder de korte broek die verpleegster Ava uit de doos met gevonden voorwerpen achter de verplegerspost heeft gepakt.

Als een weeskind ben ik hier zonder kleren aangekomen. In een laken gewikkeld was ik op het gazon van het Regions Hospital achtergelaten in de ijskoude hagel en sneeuw. Er sijpelde bloed door het gebloemde laken.

De bewaker die me vond, stonk naar mentholsigaretten en de verschaalde geur van automatenkoffie. In zijn neusgaten zag ik gekrulde witte haartjes.

Hij zei: 'Heilige Maagd Maria, wat is er met jou gebeurd, meisje?'

Mijn moeder kwam me niet opeisen.

Maar ik herinner me de sterren van die avond, als zoutkorrels aan de hemel, alsof iemand het zoutvaatje op een heel donker kleed had leeggeschud.

Dat was voor mij belangrijk: hun toevallige schoonheid. Het laatste wat ik dacht te zien voordat ik op het koude, natte gras zou sterven.

DE MEIDEN PROBEREN ME HIER AAN HET PRATEN TE KRIJGEN. ZE ZIJN nieuwsgierig: Wat is jouw verhaal? Hoe ben je hier terechtgekomen? Elke dag hoor ik hun verhalen tijdens de groepstherapie, tijdens de lunch, bij Handenarbeid, bij het ontbijt, bij het avondeten, en ga zo maar door. Ze kunnen hun woorden, duistere herinneringen, niet binnenhouden. Hun verhalen verzwelgen hen levend, keren hen binnenstebuiten. Ze kunnen niet stoppen met praten.

Ik sneed mijn woorden allemaal uit. Mijn hart zat er te vol mee.

IK DEEL EEN KAMER MET LOUISA. LOUISA IS OUDER DAN IK, EN HAAR haar valt als een roodgouden lawaaierige oceaan over haar rug. Het is zo veel dat ze het zelfs met vlechten of knotjes of scrunchies niet in toom kan houden. Haar haar ruikt naar aardbeien: ze ruikt lekkerder dan alle andere meisjes die ik ooit heb geroken. Ik zou haar voor altijd willen inademen.

Ik zag ze mijn eerste nacht hier, toen ze haar blouse omhoogtrok om zich om te kleden, vlak voordat dat krankzinnige haar als een beschermende cape om haar lichaam viel. Ik zag ze allemaal en zoog mijn adem diep in.

‘Niet bang zijn, kleintje,’ zei ze tegen me.

Ik was niet bang. Ik had alleen nog nooit een meisje gezien met net zo’n huid als die van mij.

ALLE TIJD IS INGEPLAND. WE STAAN OM ZES UUR OP, EN OM KWART voor zeven drinken we lauwe koffie of sap dat is aangengd met water. We hebben dertig minuten om roomkaas op taaie bagels te smeren, of bleke eieren in onze mond te stoppen of klonterige haverhout weg te slikken. Om kwart over zeven mogen we in onze kamer douchen. Er zit geen deur voor de douche, en ik heb geen idee waarvan de badkamer-spiegels zijn gemaakt. In elk geval niet van glas, en je gezicht ziet er wazig en verloren uit wanneer je je tanden poetst of je haren kamt. Wanneer je je benen wilt scheren, moet er een verpleegster of verpleeghulp bij aanwezig zijn, maar dat wil niemand, dus hebben we allemaal harige jongensbenen. Om halfnegen hebben we groepstherapie, en dan komen de verhalen en de tranen. Sommige meisjes gillen, andere kreunen, en het enige wat ik doe, is zitten, zitten, zitten. Elke dag vraagt dat vreselijke oudere meisje Blue met haar rotte tanden: ga je vandaag praten, Stille Sue? Vandaag wil ik Stille Sue horen. Jij toch ook, Casper?

Casper zegt dat ze moet ophouden. Casper vertelt ons dat we moeten ademhalen, dat we onze armen als een accordeon moeten spreiden, naar elkaar toe brengen en weer spreiden. Voelen we ons niet veel beter wanneer we bewust ademhalen? Na de groepsbijeenkomst worden de medicijnen uitgedeeld. Daarna volgt een stilteperiode en lunch, vervolgens Handenarbeid en dan de een-op-eengesprekken. Dan zit je met je arts en huil je nog meer, en tot slot is om vijf uur het avondeten. Meer niet-warm eten en meer Blue: Hou je van macaroni met kaas, Stille Sue? Wanneer gaat dat verband eraf, Sue? En dan is er tijd voor amusement. Na het amusement mogen we bellen en nog meer huilen. En dan is het negen uur, nog meer medicijnen en vervolgens naar bed. De meiden klagen

steen en been over het schema, het eten, de groepstherapie, de medicijnen, alles, maar het kan me niet schelen. Er is eten, er is een bed, het is warm, ik ben binnen en ik ben veilig.

Ik heet niet Sue.

JEN S. KRAST ZICHZELF. HAAR ARMEN EN BENEN ZITTEN ONDER DE korte, vertakte littekens. Ze draagt een glimmende korte sportbroek; ze is langer dan iedereen, behalve Doc Dooley. Met een onzichtbare basketbal dribbelt ze door de beige gang heen en weer. Ze gooit hem door een onzichtbare basket. Francie is een levend speldenkussen. Ze prikt in haar huid met breinaalden, stokjes, spelden, wat ze maar kan vinden. Ze kijkt kwaad uit haar ogen en spuugt op de grond. Sasha is een dikkerdje dat altijd huilt: tijdens de groepsbijeenkomst, tijdens het eten, in haar kamer. Uitgehuild is ze nooit. Ze snijdt zichzelf: er zitten vage, rode strepen kruisels op haar armen. Ze gaat niet diep. Isis brandt zichzelf. Haar armen zitten onder de korstige ronde plekken. Tijdens groepstherapie vertelde ze iets over touw en neven en een kelder, maar ik sloot me daarvoor af; ik zette mijn inwendige muziek harder. Blue is met haar pijn een grillig type; ze heeft van alles een beetje: foute vader, verrotte tanden, afdrukken van sigaretten, snijwonden van scheermesjes. Linda/Katie/Cuddles draagt omajurken. Haar sloffen stinken. Ze is met meer personen dan je kunt bijhouden; haar littekens zitten allemaal aan de binnenkant, samen met haar mensen. Ik snap eigenlijk niet waarom ze bij ons geplaatst is. Tijdens het avondeten smeert ze aardappelpuree op haar gezicht. Soms geeft ze zomaar over. Zelfs wanneer ze doodstil is, weet je dat er in haar lichaam véél gebeurt en dat het niet goed is.

Buiten kende ik mensen zoals zij; ik blijf bij haar uit de buurt.

SOMS KAN IK IN DIT FUCKING GEBOUW NIET ADEMHALEN; DAN VOELT mijn borst als zand. Ik begrijp niet wat er gebeurt. Ik was te koud en te lang buiten geweest. Ik begrijp de schone lakens niet, de zoetgeurende sprei, het eten dat in de kantine magisch en warm voor me staat. Ik begin in paniek te raken, te trillen, te stikken. Louisa komt heel dicht bij me zitten in onze kamer, waar ik in een hoekje weggestopt zit. Haar adem op mijn gezicht ruikt naar muntthee. Ze legt haar hand om mijn wang, en zelfs daar huiver ik van. Ze zegt: 'Kleintje, je bent onder ons soort mensen.'

DE KAMER IS TE STIL, DUS LOOP IK 'S NACHTS DOOR DE GANGEN. MIJN longen doen zeer. Ik beweeg langzaam.

Alles is te stil. Ik laat mijn vinger langs de wanden glijden. Urenlang houd ik dit vol. Ik weet dat ze overwegen me slaappillen te geven wanneer mijn wonden geheeld zijn. Dan kan ik van de antibiotica af, maar dat wil ik niet. Ik moet wakker en alert zijn.

Hij kan overal zitten. Hij kan hier zijn.

LOUISA IS ALS DE BRITSE KONINGIN ELIZABETH. ZE ZIT HIER AL EEN eeuwigheid. Ze vertelt me: 'Ik was het allereerste fucking meisje hier, toen ze fucking opengingen.' Ze schrijft altijd in een zwart-wit schrift; ze gaat nooit naar groepstherapie. De meeste meisjes dragen een yogabroek en t-shirt, slonzige kleding, maar Louisa kleedt zich elke dag netjes aan: een zwarte panty, glimmende ballerina's, charmante tweedehands jurkjes uit de jaren veertig, haar haar altijd spectaculair opgestoken. Ze heeft koffers vol sjaaltjes, dunne nachtjaponnen, vloeibare make-up, bloedrode lippenstiften. Louisa is als een bezoeker die niet van plan is te vertrekken.

Ze vertelt me dat ze in een band zingt. 'Maar mijn zenuwen,' zegt ze zacht, 'mijn probléem zit me in de weg.'

Op haar buik heeft Louisa brandplekken in de vorm van concentrische kringen. Op de binnenkant van haar armen zitten draadachtige krasen. Op haar benen zitten brand- en snijplekken in zorgvuldige, keurige patronen. Haar rug is bedekt met tattoos.

Louise begint ruimtegebrek te krijgen.

CASPER BEGINT ELKE GROEPSSESSIE OP DEZELFDE MANIER. DE ACCOR-
deonoefening, de ademhalingsoefening, je nek strekken en je tenen aan-
raken. Casper is klein en zacht. Ze draagt klompen die spits toelopen
en die je nauwelijks hoort. Alle andere artsen hier hebben kletterende
stevige schoenen die veel lawaai maken, zelfs op tapijt. Ze is bleek. Haar
ogen zijn groot, rond en heel blauw. Casper heeft geen scherpe kanten.

Ze kijkt om zich heen naar ons, en er vormt zich een vriendelijke glim-
lach op haar gezicht. Ze zegt: 'Je werk bestaat hier uit jezelf. We zijn hier
allemaal om beter te worden, toch?'

Wat betekent: op dit moment zijn we allemaal verrot.

Maar dat wisten we al.